HARLAN KOBEN

NEĆEŠ ME PREVARITI

Preveo
Marko Mladenović

Laguna

Naslov originala

Harlan Coben
Nobody's Fool

Copyright © 2025 by Harlan Coben
Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno ostalim članovima „Glavne četvorke“

Nikoli Šindler
Ričardu Fiju
Deniju Broklherstu

Sjajnim ortacima, još boljim prijateljima

Prolog

Da li je sve pošlo naopako čim sam te ugledao?

Imao sam svega dvadeset jednu godinu, bio obična beba sad kad se osvrnem na to, upravo završio koledž *Bouden* i smelo započinjao onaj obred proputovanja Evropom s rancem na leđima tako uobičajen među onima nalik meni. Muzika u noćnom klubu je gruvala i treperila. Gustirao sam svoju prvu bocu viktorija malage, najjeftinijeg *cerveza** koje su služili (eto, nisam imao mnogo novca za trošenje) u jednom noćnom klubu na španskom primorju u regiji Kosta del Sol. U potpunosti sam očekivao da će to biti uobičajen noćni klub za mene – mnogo nade, strah od propuštanja, prikriveno razočaranje (čitaj: neuspešno nabacivanje) – kada sam te primetio na plesnom podijumu.

Di-džej je puštao numeru „*Can't Get You out of My Head*“** Kajli Minog, za koju će se na kraju, ko bi pretpostavio, ispostaviti da nije mogla biti umesnija. I dalje. Danas. Četvrt veka kasnije. Pogledala si me u oči, čak netremice, ali nisam zaista

* Šp.: piva. (Prim. prev.)
** Engl.: „Ne mogu da te izbacim iz glave.“ (Prim. prev.)

verovao da gledaš mene. Ne samo zato što si bila previše zgodna za mene. Naravno da jesi. Bila previše zgodna za mene, hoću reći. Ne, mislio sam da ne gledaš mene zato što sam bio okružen braćom iz lakros tima s *Boudena* – Majkijem, Holdenom, Skajem, Šekom i, razume se, kapitenom Kvinom – koji su listom bili kršni i naočiti i pucali od zdravlja kao mladi Kenedijevi na onim fotografijama na kojima se vidi kako igraju tač fudbal* na svom imanju u Hajenis Portu. Računao sam da gledaš nekoga od njih – možda kapitena Kvina, koga su krasile kosa „talasasta" sve u šesnaest i telesna građa koja se mogla postići samo optimalnim spojem tegova, voska i steroida.

Kao da želim to i da dokažem, kao na filmu, ili bezmalo u crtaću, pogledao sam levo, a zatim desno. Kada sam se usudio da ponovo pogledam u tvom pravcu, ti si nekako odolela da ne prevrneš očima i umesto toga mi, sažalivši se, kratko i znalački klimnula glavom. Opet si me pogledala u oči, ili si možda bila poput neke od onih starih uljanih slika što sam ih video dva dana ranije u muzeju *Prado*, gde se činilo da te oči prate ma gde stajao. Voleo bih kad bih mogao da kažem kako su u diskoteci *Palmeras* iščezli svi ostali osim nas dvoje, kao u nekom bezveznom jeftinom filmu kada bi se muzika stišala a onda zumirali na krupan kadar tebe i mene, ali to se nije dogodilo.

Plesni podijum je vrveo od mladih gostiju. Neko se sudario s tobom. Zatim još neko. Između nas se rojilo još lelujavih tela.

Nestala si iz vidokruga – kao da te je gomila celu progutala.

Ustao sam. Braća Lakros za mojim stolom nisu primetila. Ja sam im pre bio maskota nego prijatelj, kao dvorska luda, onaj uvrnuti prcvoljak koji je kao brucoš izvukao ultrapopularnog kapitena Kvina da mu bude cimer. Većina braće je mislila da sam Indijac, često me oslovljavala sa Apu i podražavala nekakav naglasak iz južne Azije, što mi je smetalo jer sam se rodio i

* Engl.: *touch football* – varijanta američkog fudbala u kome se protivnici dodiruju umesto obaraju na zemlju. (Prim. prev.)

odrastao u Fer Lonu u Nju Džerziju, a tako sam i zvučao. Braća Lakros mi nisu bila prvi izbor saputnika za proputovanje Evropom, ali moji najbolji drugari Čarls i Omer već su bili počeli da rade, jedan u Banci Amerike na Menhetnu, drugi na genetičkom istraživanju u Opštoj bolnici u Masačusetsu. Mene su bili primili na medicinski fakultet na Univerzitetu *Kolumbija* i trebalo je da počnem na jesen – mada je, uistinu, bilo prilično gotivno, čak laskavo, putovati s Braćom Lakros, makar i na Kvinov nagovor.

Na podijum sam više otplivao nego otišao, probijajući se kroz znojava tela kao da su talasi što nailaze. Di-džej je prebacio na pesmu „*Murder on the Dancefloor*“* Sofi Elis-Bekstor, što, sa naknadnom pameću, možda ponovo izgleda prikladno ili možda ironično, ali pravo značenje reči *ironično* zbunjuje me još otkako je Alanis Moriset otpevala onu istoimenu pesmu, pa čak i sada, četvrt veka posle one noći, ne želim da ga promašim.

Trebao mi je čitav minut da se proguram kroz meso dok te nisam pronašao na sredini podijuma. Žmurila si, sa obe ruke u vazduhu, i kretala si se sporo, tromo, svileno, i ja još ne znam kako se zvao taj plesni pokret, ali bio sam općinjen. Kada si podigla ruke iznad glave, podigla ti se i majica, tako da ti se video preplanuli trbuh. Načas sam samo stajao tamo i blenuo. Izgledala si toliko izgubljeno, toliko spokojno, da je malo nedostajalo da te jednostavno ostavim na miru.

Zamisli da jesam.

Ali avaj, bio sam nesvojstveno hrabar. Gustiranje onog jednog piva osokolilo me je toliko da ti priđem i potapšem te po ramenu.

Prepala si se i otvorila oči.

„Hoćeš da igraš?“, upitao sam.

Gledajte kako sam smeo i poletan. Ne verujem da sam ikada u životu bio toliko samouveren. Jedna lepa žena je plesala sama, a ja sam imao toliko sirove drskosti da joj priđem.

---

* Engl.: „Ubistvo na plesnom podijumu“. (Prim. prev.)

Iskrivila si lice i viknula: „Molim?“

Da, na podijumu je bilo toliko glasno. Prignuo sam ti se. „Hoćeš li da igraš?“, prodrao sam se, trudeći se da ti prinesem usne uvu, ali nišaneći malko mimo njega kako ti ne bih probušio bubnu opnu.

Drugačije si iskrivila lice i viknula: „Već igram.“

Na to bih se ja – i većina tipova, istini za volju – obično pokunjio i otišao. Zašto nisam? Zašto sam u tvojim očima video nešto što mi je govorilo da pokušam još jednom?

„Hoću reći sa mnom“, viknuo sam.

Desna strana tvojih usana izvila se u osmejak koji još osećam u venama. „Da, ukapirala sam. Šalila sam se.“

„Dobra fora“, kazao sam, ali ne znam jesi li shvatila kao istinito ili zajedljivo, ali čisto da ne bude zabune, bilo je zajedljivo.

Počeli smo da igramo. Ti si rođena za to. Opuštena, putena, privlačna. U stanju si da se sasvim prepustiš, da nekako istovremeno izgledaš spontano i kao da si uvežbala koreografiju. Izvodim svoj najbolji plesni pokret, što praktično podrazumeva da se odveć nelagodno krećem levo-desno, ne trudeći se toliko da izgledam kao da umem da igram, već da prođem, da se utopim i budem neprimetan – da ne izgledam kao potpuna budala. Moji plesni pokreti bili su pokušaj da se ne osramotim, zbog čega, naravno, izgledam dodatno obuzet neprijatnošću – ili je to samo otud što sam obuzet neprijatnošću.

Tebi to kao da nije smetalo.

„Kako se zoveš?“, upitao sam.

„Ana. Ti?“

„Kirs.“ Zatim sam, iz nekog razloga, dodao: „Semi Kirs.“ Koliko sam glupo zvučao! Kao da mislim da sam Džejms Bond.

Bradom si pokazala ka Braći Lakros. „Ne izgledaš kao da ti je mesto s njima.“

„Zato što nisam visok i zgodan, hoćeš da kažeš?“

Opet onaj mali kez. „Dopada mi se tvoje lice, Semi Kirse.“

„Hvala ti, Ana.“

„Ima karaktera."

„Da li je to eufemizam za 'ružnjikavo'?"

„Igram s tobom, ne s njima."

„Istini za volju, oni te nisu pitali."

„Istina", rekla si. Zatim ponovo onaj smešak. „Ali večeras neću ni otići s njima odavde."

Mora da sam se izbečio, jer prelepo si se nasmejala i uhvatila me za ruku i nastavili smo da igramo i polako sam se opuštao i prepuštao i da, dva sata kasnije, otišao sam s tobom iz noćnog kluba dok su Braća Lakros pumpala pesnicama i navijala i vikala i klicala „Kirs, Kirs, Kirs" jednoglasno pijano.

Držali smo se za ruke. Šetali smo se po plaži u Fuenhiroli. Poljubila si me na mesečini, i još osećam miris sredozemne soli. Odvela si me kod sebe u stan, u skromnom soliteru; pitao sam te imaš li cimere. Nisi odgovorila. Pitao sam koliko dugo si u Fuenhiroli. Nisi odgovorila.

Nikada dotad ni sa kim nisam bio samo na jednu noć. Niti pokupio devojku u noćnom klubu. Tačnije, doživeo da devojka pokupi mene. Nisam bio nevin. Na trećoj godini na *Boudenu* zabavljao sam se sa Šerin Rozenberg i kresali smo se bezbroj puta, ali ipak sam bio bojažljiv. Trudio sam se da kanališem kapitena Kvina. Taj tip je imao samopouzdanja napretek. Na prvoj godini Kvin bi uvek smuvao neku ribu i vratio se kući ultrakasno ili rano sutradan ujutru. Kad sam ga jednom pitao zašto devojku nikada ne dovede kod nas u sobu, Kvin je kazao: „Ne želim da ijedan deo nje ostane na meni, znaš šta hoću da kažem?", a onda bi otišao pod tuš na punih pola sata.

Kapiten Kvin je ozbiljno kuburio – verovatno još kuburi – sa intimnošću.

Te prve noći, ti i ja smo se mazili na kauču i ljubakali izvesno vreme, a onda si zaspala ili se možda onesvestila, i dalje ne znam. Bili smo obučeni od glave do pete. Pomislio sam da odem, ali to je delovalo kao da nije u redu, možda i neučtivo,

te sam zažmurio, pokušao udobno da se smestim, i pravio se da sam i sam zaspao.

Ujutru kada si se probudila, osmehnula si mi se i rekla: „Drago mi je što si još tu."

„I meni je", odvratio sam.

Onda si me uzela za ruku i povela u tuš-kabinu, i neka ostane na tome.

Dva dana kasnije, Braća Lakros su otišla za Sevilju. Našli smo se na železničkoj stanici u Malagi da se oprostimo. Kapiten Kvin mi je stavio ručerde na ramenca, pogledao me s te ogromne visine i kazao: „Budeš li se nakresao toga za naredna tri dana, naći ćemo se u Sevilji. Četvrtog i petog dana bićemo u Barseloni. Šestog dana prelazimo granicu u južnu Francusku."

Kvin je nastavio tako dok ga nisam podsetio da sam nam ja utanačio plan puta i da znam gde će biti i kada. On me je kratko ali silno zagrlio. Sa ostalom Braćom Lakros čuknuo sam se pesnicama. Čekao sam i gledao ih kako se ukrcavaju u voz.

Evo jedne čudne napomene, Ana: više nikada nisam video nikoga od Braće Lakros.

Holden mi se jednom javio jer sam tada bio pandur – više nisam – a njemu su uhapsili sina u kafanskoj tuči. Ali nikada ga nisam video. Ni Majkija. Ni Skaja. Ni Šeka. Čak ni kapitena Kvina.

Nikada nisam video nikoga od njih.

Ali uvek ću se pitati kakav bi mi život bio da sam se jednostavno držao plana puta i otišao s njima za Sevilju.

Pitam se i kakav je tebi život mogao da bude.

Možda bi to i tebi sve promenilo. Ne znam.

Odugovlačim, Ana.

Ne verujem da smo bili zaljubljeni. Bila je to vezica na odmoru. Nije kao da si mi slomila srce. Voleo bih da jesi. To bih mogao da prebolim. Srce su mi slamale i pre i posle toga. Nekoliko godina kasnije čak ću pretrpeti daleko razorniji gubitak, ali sa Nikol sam barem imao razrešenje.

Tebi treba razrešenje, Ana.

Ali s tobom…

Još odugovlačim.

Bio nam je peti zajednički dan. Dogovorili smo se da otkažem krevet u hostelu i preselim se kod tebe. Bio sam presrećan. Noći smo provodili u različitim diskotekama. Pili smo. Pretpostavljam i da smo uzimali mnogo droge. Ne znam šta. Nisam bio preterano za žurke, ali ako se tebi provodilo, bio sam raspoložen. Zašto da ne? Treba uživati malo, zar ne? Ti si imala „izvor" – neznatno starijeg Holanđanina zvanog Fleš, koji je imao ljubičastu šiljastu kosu, alku u nosu i mnogo pletenih narukvica od konca. Kupovinu si uvek obavljala ti. Tako si želela. Ti i Fleš biste se našli na onom uglu iza hotela *El Puerto*. Sećam se kako ste vas dvoje šaputali, i to je katkad umelo da postane živo. Računao sam da pregovarate pre no što bi neupadljivo tutnula Flešu lovu a on tebi šta god već.

Šta sam ja znao? Bio sam mlad i naivan.

Onda bismo išli u provod. Vratili bismo se kod tebe, obično oko tri ujutru. Vodili bismo ljubav. Pre bismo se obeznanili nego zaspali. Budili smo se najranije u podne. Iskotrljali bismo se iz kreveta na plažu.

Pa ponovo.

One poslednje noći ne sećam se dobro.

Zar to nije čudno? Znam da smo opet otišli u onaj noćni klub gde smo se prvi put sreli, diskoteku *Palmeras*, ali ne sećam se ni da smo otišli ni da smo se penjali uz ono brdo do tvog solitera – zašto si uopšte u Fuenhiroli boravila u stanu? zašto nisi odsela u hotelu ili hostelu kao svi ostali naših godina? zašto nisi imala ni cimerâ ni prijateljâ i zašto se činilo da ne poznaješ nikoga osim onog lika Fleša? zašto te nisam stisnuo da mi kažeš još nešto? – ali sećam se kako me je sutradan probudilo vrelo špansko sunce.

Bio sam u tvom krevetu. Sećam se kako sam zastenjao kada me je sunce udarilo u lice, shvativši da je, ako zraci padaju pod

tim uglom, u najmanju ruku podne i da sam ponovo zaboravio da spustim roletnu.

Iskrivio sam lice, trepnuo i podigao ruku da zaklonim oči.

Samo što mi je ruka bila mokra. Obložena nečim vlažnim i lepljivim.

I nešto mi je bilo u njoj.

Polako sam podigao to ispred lica.

Nož.

Držao sam nož.

Bio je mokar od krvi.

Okrenuo sam se prema tvojoj strani kreveta.

Tada sam vrisnuo.

Ima naučnika koji veruju da zvuk nikada ne zamire, da se stišava, bledi, jenjava dok ga više ne možemo opaziti ušima, ali da je tu, nekako, i ako bismo ikada mogli dovoljno da se stišamo ili primirimo, mogli bismo da ga čujemo čitavu večnost.

Takav je taj vrisak bio.

I ponekad, čak i sada, u noćnoj tišini, još čujem njegov odjek.

Prvo poglavlje

Dvadeset dve godine kasnije

Stojim iza drveta i fotografišem registarske tablice aparatom sa telefoto objektivom. Parkiralište je puno, te idem od najskupljih kola – ne mogu da verujem da je pored ovog toaleta parkiran jedan bentli – pa dalje redom.

Ne znam koliko vremena imam dok moj čovek – bogataš po imenu Pejton But – ne izađe. Pet minuta, možda deset. Ali evo zašto snimam fotke. Šaljem ih svojoj partnerki iz senke u Auto-moto savezu. Rečena partnerka će onda potražiti sve registarske tablice i nabaviti odgovarajuće adrese elektronske pošte. Poslaće fotografije i zapretiti da će ih razgolititi ne budu li prebacili novac na račun ove aplikacije za slanje i primanje novca kojoj se ne može ući u trag. Samo petsto dolara. Nema razloga za pohlepu. Ako oni ne odgovore – a ne odgovore u devedeset odsto slučajeva – to ne ide dalje, ali zaradimo dovoljno da bi nam se isplatilo.

Jeste, vremena su teška.

Smešten sam preko puta parka i obučen kao ljudi koje smo nekada zvali skitnicama, lutalicama ili beskućnicima.

Zaboravio sam odgovarajući eufemizam koji se danas koristi, te pitam Debi.

„'Lica bez prebivališta'", kaže mi Debi.

„Zezaš?"

„I 'lica bez skloništa'. Oba su grozna."

„Koji ti voliš?"

„Boginja."

Debi Boginja kaže da ima dvadeset tri godine, ali izgleda mlađa. Mnoge dane provodi tako što stoji ispred raznih, ovaj, „klubova za gospodu" – kad smo već kod eufemizama – sa suzama u očima i viče „Tatice, zašto?" svakom tipu koji ulazi ili izlazi. To je počela da radi iz zezanja – obožava kako neki tipovi preblede i skamene se – ali sada joj se nekoliko redovnih gostiju javi i možda joj dobaci dvadeseticu.

„Radim to kao vežbu iz kapitalizma i etike", govori mi.

„U kom smislu?"

„Deo o kapitalizmu je očigledan."

Debi ima dobre zube. Ovde je to retkost. Kosa joj je oprana. Ima majicu bez rukava i ruke su joj čiste.

„Zarađuješ novac", kažem. „A etika?"

Donja usna joj drhturi. „Ponekad me neki tip čuje i pobegne. Kao da sam mu utuvila malo razuma. Kao da sam ga podsetila ko treba da bude. I možda, možda, da je neka devojka to vikala mom tatici, da je neka devojka poput mene uradila nešto, bilo šta, da spreči mog taticu da uđe u takvo mesto…"

Glas joj zamire. Gleda dole i trepće, a usna joj i dalje drhti.

Načas joj proučavam lice a onda kažem: „Evo puštam suzicu."

Treptanje i drhtanje prestaju kao da joj je lice prodrmusani crtež na čarobnoj tabli za crtanje. „Molim?"

„Misliš da padam na tu otrcanu foru o nerešenim problemima s taticom?" Odmahujem glavom. „Očekujem bolje od tebe."

Debi se smeje i udara me u mišicu. „Bogami, Kirse, mora da si bio opasan pandur."

Sležem ramenima. Bio sam. Ne znam kako je Debi završila na ulici. Ne pitam je, a ona mi sama ne govori, a to kao da nam oboma odgovara.

Gledam na sat.

„Vreme da krenemo?“, pita Debi.

„Mora da jeste.“

„Sećaš se šifre?“

Sećam se. Ako ona vikne „Tatice, zašto?“, to znači da je pogrešan tip. Bude li viknula „Ali tatice, nosim tvoje dete“, to znači da je moj čovek Pejton upravo izašao. Šifru je smislila Debi. Za posao joj plaćam pedeset dolara, ali budem li uspeo da pribavim ono što *Vajt Šuu** treba, podići ću to na stotku.

Debi polazi stazom do mesta odakle može da vidi vrata kluba. Ja ih ne vidim odavde sa svog vidikovca. Debi je videla fotku Pejtona Buta na mom telefonu, tako da zna kako izgleda. Verovatno ste pretpostavili, Pejton se razvodi. Moj zadatak ovde je jednostavan.

Da ga uhvatim u preljubi.

Eto na šta sam spao otkad su me šutnuli iz policije jer sam svojski uprskao. Još gore, iako radim za jednu vrhunsku advokatsku kancelariju na Menhetnu, belu da belja ne može biti, za to me ne plaćaju. Ovo je trampa. Tuži me porodica srednjoškolca po imenu Pi-Džej Doson. Sudeći po tužbi, Pi-Džeja sam ugrozio tako što sam ga jurio do krova jedne dvospratnice. Usled mog nemara, Pi-Džej se okliznuo i pao s krova, sunovrativši se i zadobivši teške telesne povrede. Advokatska kancelarija *Vajt Šu* (zapravo se zovu *Vit Šo*, ali svi ih zovu *Vajt Šu*) zastupa me u zamenu za to što nezvanično radim ovakve poslove.

Amerika je veličanstvena.

---

* Engl.: *white-shoe (firm)* – kompanija, pogotovo banka ili advokatska kancelarija, u vlasništvu ili pod upravom belih, povlašćenih, bogatih Amerikanaca. (Prim. prev.)

Pejton je na čelu jednog velikog konzervativno orijentisanog konglomerata i navodno, pošto smo svi licemeri, važi za opasnog ženskaroša. Sudeći po izjavi koju je njegova supruga dala svom advokatu, njen uskoro bivši je slab prema „blajhanim plavim droljama sa ogromnim veštačkim sifonima“. Supruga je bila uverena da se Pejton zeza s komšinicom, ali temeljno sam to proverio i da, komšinica odgovara opisu, ali ne, on se ne zeza s njom.

Pejton je oprezno ostavio svoj leksus u jednom zabitom kutku parkirališta, daleko od znatiželjnih očiju. Zato sam se ja smestio na ovo brdo, jedino mesto gde mogu da postavim foto-aparat i snimam sve što može da se odigra. Da sam se postavio bliže, primetili bi me. Da sam se postavio dalje, ništa ne bih dobio. Ovo može da upali samo ako sam ovde i znam kada moj čovek Pejton izlazi odande.

Parkiralište je uz to i lukavo smešteno tako da deli prostor sa starinskom prodavnicom po imenu *Pazari i piči* i cvećarom po imenu – čuj ovo – *Ruža za svaku priliku*, tako da klijentela koja posećuje „klub za gospodu“ ima zgodan paravan. Suština je u tome da, budem li zabeležio kako Pejton odlazi odavde ili kako je parkiran ovde, na sudu to neće biti ništa strašno. Ali budem li uspeo da ga ovekovečim s nekom igračicom (opet s tim eufemizmima – zar nam ne nedostaju svima oni dani kada je naprosto moglo da se kaže ono što se misli?), to će biti ogromno.

„Tatice, zašto…?“, izvikuje Debi.

Foto-aparat mi stoji na tronošcu. Proveravam pravac. Da, pravo kroz vetrobran kola. Još gledam kroz cev objektiva kada iza sebe začujem neki glas.

„Gde je Debi?“

Letimičan pogled mi govori da je posredi neki tip bez prebivališta (ili bez skloništa).

„Radi.“

„Ja sam Rejmond.“

„Zdravo, Rejmonde."

„Debi mi obično donese sendvič."

„Strpi se malo, Rejmonde, važi?"

„Zna da ne podnosim majonez."

„Primljeno."

„Je l' ti Debi rekla kako mlaznjaci ostaju u vazduhu?"

„Nije."

„'Oćeš ja?"

„Imam li izbora, Rejmonde?"

„Veštice", kaže on.

„Veštice", ponavljam.

„Tačnije, leteće veštice. Tri po avionu. Jedna drži desno krilo, jedna drži levo krilo, a treća je pozadi, pridržava rep."

„Bio sam u avionima", kažem. „Čak sam nekoliko puta sedeo pored krila. Nikada nisam video nijednu vešticu."

Ne znam zašto to kažem, ali ponekad govorim i delam a da nisam uzeo u obzir sve posledice. To bi moglo da objasni zašto više ne hvatam ubice i okorele kriminalce, već tobož voajerišem blizu *Ruže za svaku priliku*.

Rejmond se mršti. „Nevidljive su, budalo."

„Nevidljive leteće veštice?"

„Naravno", on će, kao da mu se moja tupavost gadi. „Šta, misliš da divovske metalne cevi mogu tek tako same od sebe da ostanu u vazduhu? Hoću reći, daj. Ti jednostavno veruješ u sve što ti država govori?"

„U pravu si, Rejmonde."

„Prosečan *Erbasov* avion teži najmanje sedamdeset hiljada kilograma. Jesi li to znao?"

„Ne."

„I mi treba da verujemo kako nešto toliko teško može da ostane u vazduhu preko čitavog okeana?"

„Aha."

„Otvori oči, čoveče. Država te pravi ludim. Jesi ikada čuo za silu teže? Fizika se ne slaže."

„Otud veštice“, kažem.

„Tako je. Veštice, čoveče. I sve je to jedna velika šala na račun čovečanstva.“

Ne mogu da odolim. „Kako to misliš, Rejmonde?“

On se mršti. „Zar nije očigledno?“

„Meni nije.“

„Jednoga dana“, govori Rejmond, trljajući ruke i oblizujući usne, „kada prostaci to najmanje budu očekivali, sve te veštice, sve u isto vreme, ima da puste.“

„Avione?“

On zadovoljno klima glavom. „Tako je. Sve te veštice će jednostavno pustiti avione u isto vreme. Kikoćući se. Kao što to veštice rade, znaš. Kikoćući se i gledajući kako se avioni, svi oni, strmoglavljuju nazad na zemlju.“

Gleda me.

„Mračno“, kažem.

„Pazi šta ti pričam. Pre tog dana popravi odnos s Gospodom.“

Dole na ulici čujem Debi kako viče: „Ali tatice, nosim tvoje dete.“

Pogodak.

„Možemo li kasnije da porazgovaramo o ovome, Rejmonde?“

„Reci Debi da čekam onaj sendvič. Bez majoneza.“

„Hoću.“

Gledam kroz objektiv i vidim Pejtona u punom poslovnom odelu. Snuždim se kada vidim da je sam. Seda za volan. Čekam, nadajući se da će mu se neko pridružiti. Niko mu se ne pridružuje. On pali kola.

Ali ne izlazi sa parking mesta.

Sada se smešim dok gledam kroz objektiv. Moj čovek Pejton čeka nekoga. Znao sam.

Još gledajući kroz objektiv, čujem Debi kako viče „Tatice, zašto?“, dok na parkiralište stiže neki brka u poslovnom odelu.

Zvoni mi telefon. Artur je, moj mladi advokat-savetnik iz advokatske kancelarije *Vajt Šu*. „Jesi li ga raskrinkao?“

„Jesam.“

„Odlično. Papire potpisujemo odmah sutra ujutru.“

„Znam.“

„Ne budemo li dobiti dokaze da je varao, ona ne može da raskine predbračni ugovor.“

„Znam.“

„Hoćeš li imati nešto ili nećeš?“

Neko otvara suvozačka vrata Pejtonovih kola i neupadljivo ulazi. Pejton se okreće.

Počinju neobuzdano da se ljubakaju.

Ali on se ne ljubaka ni sa kakvom sisatom blajhanom plavušom.

U pitanju je onaj brka u poslovnom odelu.

Drugo poglavlje

Te večeri – nekoliko minuta pre no što je ponovo sve pošlo naopako – držao sam večernju nastavu u neodređeno ali maštovito nazvanoj „Akademiji – večernjoj školi za odrasle“, na Donjem ist sajdu. Škola se još reklamira u onim besplatnim časopisima-brošurama kakve se viđaju na ulicama i iznad sedišta u vagonima metroa na linijama *F* i *M*. Brošura koja reklamira moj tečaj zove me „svetski poznati bivši policijski detektiv“, a tu je i moj portret, toliko nelaskav da je Auto-moto savez ljubomoran.

Čas mi traje od osam do deset uveče, i plaća se u hodu. Naplaćujemo šesnaest zelembaća po času. U gotovini. To delim lapo-lapo sa Čiltonom, „direktorom“ Akademije – večernje škole za odrasle, zbog čega pazimo da iznos bude paran broj. Čilton je ujedno i jedini nastojnik zgrade, tako da ne znam koliko je čitav poduhvat po zakonu. A i ne marim mnogo za to.

Smešteni smo u senkama Baruhovih kuća, solitera blizu Vilijamsberškog mosta na Rivingtonovoj, ulici koju možda hoćete a možda i nećete pronaći na mapi. Zgrada je pre ruševina nego zdanje, otvorena 1901. kao javno kupatilo, prvo u gradu. Čuvši to, neki ljudi pomisle da će mesto biti egzotično

ili glamurozno. Nije. Javna kupatila su se pravila radi higijene, ne radi dokolice.

Jednom sam ga potražio. Svojevremeno je bila jedna kada na svakih sedamdeset devet porodica na Donjem ist sajdu. Bezmalo se možeš udaviti od vonja te statistike, zar ne? Ima malo tragova onoga što je ovo mesto nekada bilo, mada mi je učionica prostrana i betonska i ima prilično dobru akustiku, i katkad mogu da vidim, ako ne i da namirišem, duhove iz prošlosti.

Ali ja sam sklon tome.

Tečaj je o kriminologiji. Rešio sam da ga nazovem – slušaj ovo – „Bravo, Šerloče". Da, istina, razumem, ali priznajte da se lako pamti. Na početku svakog časa pišem na beloj tabli novi citat Šerloka Holmsa (iz pera ser Artura Konana Dojla, za vas bukvaliste). Zatim raspravljamo o njemu. I krećemo odatle. Počeo sam pre šest sedmica s dva polaznika. Večeras brojim dvadeset tri, od kojih je dvadeset jedan platio za čas, a dva – Debi i Rejmond – pohađaju besplatno sa stipendijom Semija Kirsa. Debi je očarana i sluša razrogačenih očiju. Rejmond na čitavom času seče nokte na nogama, proučavajući svaki nokat da bi ga zatim isekao precizno kao što žene s kojima moja baba ide na ručak dele račun.

Sastav polaznika je šaren. Napred sede tri žene u svojim sedamdesetim koje se zovu Pink Panterke. One su amaterske detektivke koje obožavaju da gledaju serije o istinitim zločinima, ili da u novinama pronađu neku priču i istražuju je. Viđao sam nešto od onoga što Pink Panterke znaju i umeju, i prilično sam pod utiskom. Začudo, kao da nas podmlađuju, pozadi su tri slične mlade žene, od oko dvadeset pet godina, privlačne, za koje čujem da su manje poznate influenserke na *Instagramu* što su upravo pokrenule podkast o istinitim zločinima po imenu *Tri ribetine*. Slutim da u prostoriji ima više neostvarenih podkastera o istinitim zločinima. A ima i onih koji su zaluđeni istinitim zločinima. Tip po imenu Heks, koji je večito u sivoj trenerci i dukserici s kapuljačom iste boje, želi da reši ubistvo

svoje tetke iz 1982. Tu je i Golfer Gari, koji je uvek u ispeglanoj polo majici za golf s logotipom nekog pomodnog skupog kluba. Rekao bih da je pozer, sa nama ovde na Donjem ist sajdu, ali ja sam obučeni detektiv, a nešto u vezi s njegovim držanjem zaudara na neku staru bogatašku porodicu. Ne znam šta ga pokreće, ali radoznao sam. Svako je neka priča, ali ovi polaznici kao da su i malo više od toga.

Prošlo je tek nešto malo više od polovine časa kada se neko ušunja na bočna vrata.

Spajdermenska čula mi bride. Ili to možda govorim s naknadnom pameću.

Krajičkom oka vidim samo obličje. Ne gledam pomno. Ljudi mi neprestano ulaze i izlaze. Na prošlom času u učionicu se dovukao neki muškarac sa sedom bradom toliko gustom da je izgledao kao da je pojeo pola ovce. Stavio je ruke oko usta i prodrao se: „Himler voli odrezak od tunjevine!“, a onda otišao.

Ovaj deo časa je za pokazivanje i opisivanje predmeta koje su učenici doneli. Na redu je Neobavezno Odeveni Leni. Ne znam šta da mislim o njemu. Sedi malčice preblizu onim influenserkama, ali odiše i nečim bezazlenim. Stavlja kutiju na oronulu betonsku ploču koja nam služi kao sto i počinje da vadi spravice.

„Ovo su GPS tragači“, govori Leni polaznicima.

Ono opšte mesto u filmovima koje naglo poremeti tok kao što ogrebotina na ploči poremeti muziku, „Da, to sam ja, možda se pitate kako sam završio ovde“, verovatno ste čuli u nekom mimu. Ono leto sa Anom izbacilo me je iz koloseka. Kad sam se vratio kući, ništa nije bilo kako treba. Često sam se krio u svojoj sobi. Više nisam želeo da studiram medicinu. Moji roditelji su razumeli najbolje što su mogli, ali bili su i uvereni da će to proći. Nagovarali su me da pauziram godinu. To sam i učinio. Pauziraj još jednu godinu. Jesam. Ali ipak nisam mogao da se vratim. Čitavog života želeo sam da budem lekar. Odbacio sam to. Moji roditelji su to teško podneli.

„Sa sobom uvek nosim najmanje tri tragača“, nastavlja Leni.

Prva Instagram Influenserka kaže: „Ozbiljno? Tri?“

„Uvek. Vidite ovaj ovde?“ Leni podiže u vazduh nešto što liči na, eto, crni četvrtasti tragač. „Ovo je Budni 1A4. Sećate se onih reklama ’Pao sam i ne mogu da ustanem’?“

Klimaju mnoge glave. Rejmond pritiska grickalicu za nokte. Isečeni nokat leti.

Gari Golf Majica hvata se za obraz. „Joj, šta je sad pa…? Zamalo me pogodilo u oko!“

Rejmond diže ruku, a onda upire prst u sebe. „Moja greška, ja sam kriv za to.“

Leni se ne da poremetiti u svojoj prezentaciji. „Ovo je napredniji tragač jer može više da uradi. Mogu da ga mutiram sa ovog kraja“ – pokazuje – „i ostavim uključen zvučnik, tako da može da bude uređaj za prisluškivanje *i* uređaj za praćenje. Nevolja je u tome što baterija ne traje dugo.“ Gleda po prostoriji. „Inače, to važi za sve ove ovde. Baterija za GPS se prebrzo troši. E sad, ovaj…“ Izvlači tragač u obliku debelog novčića. „Ovaj može da traje do šest meseci – ali morate biti u krugu od dvadeset metara da biste uhvatili signal.“

Druga Instagram Influenserka diže ruku, žvaćući žvaku, i kaže: „To pomalo liči na proganjanje.“

Prva (takođe žvaćući žvaku): „Stopostotno.“

Treća (takođe žvaćući žvaku): „Krajnje nastrano.“

Druga: „U fazonu, ima i drugih načina da se neko upozna.“

Prva: „Nosiš li i plastične lisice?“

„Ne!“ Leni crveni u licu. „Ne koristim ovo ni za šta slično!“

Prva: „Onda, u fazonu, za šta ga koristiš?“

„U slučaju da je u toku neko krivično delo. Kao ovaj.“ Obema rukama diže u vazduh mali GPS tragač kao da je u pitanju Simba na početku *Kralja lavova*. „Ovaj ima snažan magnet. Mogu da ga zalepim na kola.“

Druga: „Iiiiiii stopostotno si to već radio, je l’ tako?“

Prva: „U fazonu, više puta.“

Treća: „U fazonu, da bi upoznao neku devojku.“

Prva: „Meni je to jednom uradio neki tip.“

Druga: „Zezaš.“

Treća: „Izistinski?“

Prva: „U fazonu, zalepio mi je GPS na kola kako bi utanačio vreme da nas dvoje“ – prstima pokazuje navodnike – „’naletimo’ jedno na drugo.“

Druga: „Bljak.“

Prva: „Govoriš u fazonu nastrano-ljupko?“

Treća: „Upravo tako.“

Druga: „Je l’ upalilo?“

Treća sleže ramenima. „Kao da jeste. Ali vozio je porše.“

Prva: „Šta ti voziš, Leni?“

Leni naglo diže ruke. „Ja ne radim ništa od toga.“

Prva: „Meni je to nastrano.“

Druga: „Do jaja jezivo. Osim ako, eto, koja kola voziš, Leni?“

Leni cvili: „Gospodine Kirse?“

„Dobro“, govorim i odlazim do njega, uzimajući prvi GPS i opušteno ga bacajući u vazduh. „Mislim kako bi trebalo da…“

I tada vidim Anu.

Zastajem, trepćem, samo što ne zavrtim onako glavom da raščistim paučinu.

Znam da je to nemoguće, i na nekoliko trenutaka zapravo ne reagujem. Pokušavam da pustim da trenutak prođe.

To ne bi bio prvi put da vidim nekoga mrtvog.

Prošle godine sam prošao kroz fazu kad mi se priviđala moja „druga“ ubijena ljubavnica, Nikol, sa kojom sam čak vodio čitave razgovore.

Da, ubijena.

Izgleda da nije bezbedno zabavljati se sa mnom, žene.

Neukusna šala.

Ali kada mi se priviđala, Nikol nije bila ostarila. Viđao sam je onakvu kakva je onda bila, onakvu kao što je izgledala onog dana kada je ubijena – bila je to ista ona bolno prelepa dvadesetšestogodišnjakinja koju sam poznavao kao svoju verenicu.

I Ana mi se ranije priviđala. Znate kako je to. Bio bih u prepunom parku, ili možda u nekom krcatom baru na Menhetnu, video bih ženu duge kestenjaste kose i načas bio uveren da je u pitanju Ana, ali onda bih trepnuo ili je potapšao po ramenu i video joj lice, i stvarnost bi se vratila.

Sad radim upravo to. Trepćem. Trepćem ponovo. Sada ipak neznatno tresem glavom kako bih je razbistrio. Ali još dok to radim, znam da ovo nije isto. U prošlosti su „vizije Ane", što je prejak izraz za to, uvek bile sa Anom koju poznajem, Anom koja ima dvadeset jednu (ili koliko god već godina). Imala bi dugu kestenjastu kosu i nejasne oči, što je čudno. Ne sećam se boje Aninih očiju – možda zato što su joj oči bile zatvorene poslednji put kad sam je video – ali sada, među smrdljivim duhovima ovog nekadašnjeg kupatila, u očima ove žene vidim boju lešnika, i da, sada se sećam.

Ana je imala oči boje lešnika.

Neko – mislim da je to Gari Golf Majica – pita: „Kirse? Jeste dobro?"

Ali ova žena nema dugu kestenjastu kosu. Kratka je i plava. Kad sam je poznavao, Ana nikada nije nosila naočare. Ova žena ima pomodne okrugle sa žičanim ramom. Ana je imala otprilike dvadeset jednu godinu. Ova žena je u srednjim četrdesetim.

Nije moguće da je to ona.

Moguća Ana se sada prepadne. Naslanjala se na zid, ali kreće se brzo, žuri da izađe iz prostorije.

„Kirse?"

„Nastavi da pokazuješ i opisuješ, Leni. Odmah ću se vratiti."

Trčim za njom.

Sve glave se okreću. Polaznici, razume se, znaju da se nešto zbiva. Pohađaju tečaj kriminalistike pa su znatiželjni i zbog okolnosti i sami po sebi. Izrazito su budni. Čujem kako stolice škripe kao da su spremni da mi se pridruže.

„Ostanite“, naređujem.

Oni poslušaju, mada nerado.

Izlazim iz prostorije. Čujem kako poda mnom odjekuju koraci. Ovde sve odjekuje. Krećem ka njima. Dok to činim, vraća mi se malo zdravog razuma. Ponovo podsećam sebe da mi se već priviđalo. Pomenuo sam to već, sa mojom ubijenom verenicom Nikol. Sa njom sam vodio čitave razgovore. U jednom trenutku, Nikol Priviđenje me je čak nagovorila da siđem s mosta s kog sam se bio nameračio da skočim. Mudro me je savetovala a zatim i ubedila – priviđenje, pazite – da odem kući kod svoje trudne verenice (sadašnje žene) Moli.

Da ne pomislite da sam potpuno lud, naposletku sam otkrio da nisam kriv za ta priviđenja. Ona su bila neželjeno dejstvo jednog groznog leka, koji me zamalo nije ubio, u spoju sa uvrnutim hemijskim sastavom što mi kola kroz telo i, da ne otpišem sopstvenu ulogu u tome, prošlošću koja je podrazumevala previše alkohola.

Ali kada sam prestao da pijem dotični lek, priviđenja su nestala.

Ipak, zar priviđenje nije najbolje objašnjenje?

Nije moguće da je to Ana.

To nema nikakvog smisla.

Pa ipak, na drugi način, moglo bi sve da objasni.

Čudno je koliko se brzo doživljaj nečega menja. Već prihvatam da je nešto u šta verujem minulih četvrt veka pogrešno.

Postoji samo jedan način da otkrijem.

Ovde sve odjekuje tako da je lepo čujem kako silazi niz stepenice. Idem za njom, preskačući po dva, ili čak po tri stepenika. Vidim je. Stigla je u prizemlje.

„Stani“, kažem.

Ne vičem. Imajući u vidu koliko odjekuje, nema potrebe za tim. Ali nije samo to; ne bih da je uplašim. Samo želim da prestane da trči.

„Molim te“, dodajem. „Samo bih da porazgovaramo.“

Možda je videla onaj sumanuti izraz u mojim očima i naprosto računala da sam pretnja. Možda je, kao Tunjevina Himler, jednostavno dolutala unutra, tražeći malo zaklona od spoljašnjosti, neko sigurno mesto da sedi i razmišlja i opusti se.

Ali nije izgledala ni siromašna ni kao da joj je sreća okrenula leđa niti išta slično. Na ruci sam joj primetio nešto što je ličilo na debelu zlatnu narukvicu. Njen kamilji kaput zaudarao je na kašmir i veliku lovu.

Maltene je na ulaznim vratima.

Sada žurim, dođavola sa oprezom i sve to. Vidim kako se Moguća Ana maša za kvaku koja će je izvesti u noć na Donjem ist sajdu. Nema vremena za odugovlačenje. Ruka joj sleće na kvaku i okreće je. Skačem prema njoj i hvatam je za podlakticu.

Ona vrišti. Glasno. Kao da sam je ubo nožem.

„Ana“, kažem.

„Pusti me!“

Ne puštam je. Držim je i netremice gledam u lice. Ona se okreće od mene, pokušava da se istrgne. Držim je čvršće. Napokon se okreće i gleda me. Oči nam se susreću.

I više nema sumnje.

„Ana“, ponavljam.

„Pusti me.“

„Sećaš li me se?“

„Boli me ruka.“

Zatim čujem poznat dubok glas: „Kirse?“

To je Čilton. On je u tesnom belom nastojničkom odelu, sa rukavima podvrnutim na nadutim rukama nalik podvezima. Čilton je Jamajkanac, rmpalija sa izraženim rastafarijanskim naglaskom, obrijana glava, alka na uvetu. Želi da ga zovu Crni Mister Proper. Niko ga tako ne zove, ali istini za volju, nije daleko.

Ana ne okleva. Koristi moju rasejanost da izvuče ruku iz mog stiska. Ponovo posežem za njom, hvatam je za kamilji – da, kašmirski – kaput i krećem u akciju jer krajičkom oka vidim kako mi Čilton hitro i preteći prilazi. Nema mnogo vremena.

Ne želim da je ispustim iz vida, ali znam da bi bilo pogrešno prisiliti je da ostane. Sve greške koje sam napravio u životu – a bilo ih je dosta – proistekle su iz trenutaka kada sam delao naglo.

Čilton stiže do mene i stavlja mi ruku na rame. Ruka mu je približne veličine i težine poklopca šahta. Steže me za rame, kao orlovskim kandžama, a ja samo što ne padnem na kolena.

Ana istrčava napolje.

Ne bih mogao da se pomerim čak ni kad bih želeo. A ne želim. Ne moram da idem za njom.

Dobio sam ono što sam tražio.

Čilton popušta stisak. Uspravljam se do pune visine, koja je verovatno za tridesetak centimetara manja od njegove. On bulji u mene, sada podbočen.

„Koji ti je, Kirse?“

Izrazito sam brz na lažima. „Nije platila za čas.“

„Šta reče?“

„Žena je ušla i prisustvovala času, a kada sam tražio da plati…“

„Pa si je jurio?“, pita Čilton, sa zaprepašćenjem u glasu.

„Da.“

„Belkinju?“

„Ne budi rasista, Čiltone.“

„Misliš da je ovo smešno?“

Dižem ruku, sa dlanom nadole, pa je okrećem levo-desno u pokretu koji ukazuje „možda malko“.

„Belkinje se ne jure“, kaže on. „Ne u ovom gradu. Šta sam ti rekao onog prvog dana kad si došao da radiš za mene?“

„’Ne budeš li mi zarađivao pare, mrtav si za mene.’“

„A posle toga?“

„Da ne jurim belkinje?“

Čilton vrti glavom. „Da ne praviš probleme.“

„A“, kažem, „tako je.“

„Ovaj posao sam ti dao da ti učinim uslugu.“

„Znam, Čiltone.“

To nije toliko bila usluga koliko usluga za uslugu. Moj partner iz pandurskih dana Marti pocepao je tri kazne za nepropisno parkiranje u zamenu za to da mi Čilton dâ ovu tezgu.

„Nemoj da zažalim zbog svoje velikodušnosti“, kaže Čilton.

„Izvini, u pravu si. Preterano sam reagovao.“ Zatim upirem prst uvis. „Gore imam više od dvadeset polaznika koji plaćaju.“

To već privuče Čiltonu pažnju. „Zezaš? Toliko?“ Tera me prema stepenicama. „Idi, idi.“

Ne mora dvaput da mi kaže, iako upravo jeste.

„Možda iduće sedmice da podignemo cenu na osamnaest dolara“, predlaže Čilton. „Da vidimo hoćemo li ikoga izgubiti. Pa za naredni čas na dvadeset.“

„Lukavo“, kažem dok hitam nazad uz stepenice. Kada stignem tamo, u učionici vlada muk. Svi pilje u mene.

„Leni“, kažem, „možeš li načas da izađeš u hodnik?“

Polaznici ostaju zatečeni kao da smo u trećem razredu, a ja šaljem Lenija kod direktora u kancelariju. Leni zapravo izgleda bojažljivo, te dodajem: „Nisi ni u kakvoj neprilici.“

Kad se sklonimo od vrata, licem otključavam mobilni telefon i dajem mu ga. „Treba mi usluga.“

Leni gleda moj telefon. „Šta?“

„Skini onu GPS aplikaciju“, govorim mu.

Kada sam na vratima uhvatio Anu za kaput, u džep sam joj ubacio jedan Lenijev tragač.

„Šta rekoste?“

„Treba mi ona aplikacija“, kažem.

„Zašto?“

„Idem da se vidim s mogućom budućom devojkom.“

Treće poglavlje

Moguća Ana je već na Auto-putu *Frenklin Delano Ruzvelt*.

To znači ili da je prvorazredna trkačica, ili da je došla kolima. To me iznenađuje. Ovamo niko ne dolazi kolima. Ide se metro-om *F* ili *M*. U blizini nema parkirališta. Ovuda prolazi vrlo malo taksija. Pretpostavljam da je mogla da pozove uber, ali sudeći po tome gde je sada, taj uber bi stigao za nekoliko sekundi, što se opet ne događa često u ovom delu Donjeg ist sajda.

Ali možda.

Ja naravno nisam došao kolima. Garaže su preskupe, tako da svoj izanđali ford taurus iz 2002. koji sam pre deset godina kupio od jednog sportskog agenta najčešće ostavljam u Kvinsu, na kolskom prilazu svog prijatelja Krejga. On mi naplaćuje pedeset zelembaća mesečno. Mogli biste da kažete: „Jak ti je prijatelj“, ali ako živite u blizini, znate da je to povoljno da povoljnije ne može biti. Razmatram da uhvatim taksi pa da taksisti neodređeno govorim kuda da ide dok gledam aplikaciju za praćenje, ali to bi bilo i sumnjivo i skupo. Lenijev GPS tragač joj je u džepu. Radi. Mogu da priuštim da se malo strpim.

Linijom *M* odlazim na sever u Kvins i pešačim tri bloka do Krejgove kuće. Svetla su ugašena. Nema nikoga. Krejg jedan

ključ od kola drži u kuhinji. Moj je stalno kod mene. Ulazim u kola, izlazim na kolovoz i gledam aplikaciju za praćenje. Možda se Ana zaglavila u saobraćaju oko Sto dvadeset pete ulice, nedaleko odande gde auto-put *Frenklin Delano Ruzvelt* prerasta u auto-put duž reke Harlem. Ne znam zašto tamo menjaju ime puta. Posredi je isti put. To samo sve zbunjuje, čak i lokalce, ali gust saobraćaj na tom prelazu *FDR* u put uz reku Harlem je pravilo a ne izuzetak. Glavna odlika dotičnog puta jesu česta noćna zatvaranja zbog izgradnje. Prebacujem sa na aplikaciju za navigaciju da bih video kako da stignem do nje. Najbolji način da joj se približim bude li ostala na Menhetnu bio bi da pređem most *Robert F. Kenedi*, ali izgledi su da će njena kola produžiti na sever. S obzirom na to da je ovolika gužva u saobraćaju, da je želela da ostane na Menhetnu, Moguća Ana bi sišla sa puta *FDR* i vozila gradskim putevima.

Ipak. Nemam pojma kuda će, te moram stalno da motrim na ekran pametnog telefona. Dok to činim, telefon mi zvoni. Preko aplikacije za praćenje svetli lepo lice moje žene Moli.

Oklevam, razmatrajući da zanemarim poziv, ali ne, to neće ići. Pritiskam dugme za javljanje, klizim palcem da vratim mapu aplikacije za praćenje i trudim se da mi glas bude neutralan. „Ćao“, kažem.

„Ćao, lepi. Kako je bilo na času?“

„Dobro“, kažem.

U životu sam imao mnogo tajni. Tako je to kad se previše pije. To i nije baš udarna vest. U prošlosti sam imao običaj da prečesto lažem u vezama, dok je Moli morala da se nosi s tim. Prošle godine kada smo se venčali obećao sam joj da je za oboje gotovo s tim, da, ma koliko nešto bilo krupno ili gadno, između nas više neće biti ni laži ni tajni. Obećanje sam održao, mada joj nikada nisam pričao ni za Anu ni za ono leto u Španiji. To bi mogla da bude laž prećutkivanja, ne znam. Jedina osoba na svetu kojoj sam ispričao celu priču o onoj noći jeste moj